

Escola Colònia Circa 1930/35

se tiene presentido) con permiso de V.S. Iluma. percibe la Obra de la Iglesia Parroquial, porque ahora ya no necesita de ellos por haber alcanzado ya mayores réditos.

Existeix una frase feta: “**Passar més gana que un mestre d’escola**” aplicable a tots aquells que la vida tracta malament i que tenen treballs a subsistir, cosa que passava, segons es veu, a tots els ensenyants de les primeres escoles de minyons que tingué Camprodon. De 1796 a 1798 tenint el pobre Gabriel Orri sobreca- rregades les classes de mainada, es va recórrer a monjos carmelites als quals es pagava per mesos i fins i tot per dies, amb no massa bona fortuna, segons es veu, per les queixes. que en diversos documents existeixen, de l’Alcalde al Prior del Carme per la poca competència de les persones que li envia. Si repassem la història de l’escola de Camprodon des de la seva naixença fins al final del segle XIX se’ns posarà de manifest una con- tínua falta de mitjans de tota classe, de locals útils, de

personal, de llibres, de mobles i sobretot, sobretot, de diners. Podríem condensar-la d’aquesta forma:

El 1812 funcionaven dues classes diferenciades: una de primeres lletres i una altra de llatinitat. La de primeres lletres era semigratuïta. L’Ajuntament hi destinava 20 lliures anuals, la resta l’havien de posar els pares dels alumnes. Tot i ser petita la quantitat destinada per l’Ajuntament. El 1813 han de vendre una part dels ar- bres de la Font Nova per poder-la pagar. La de llatinitat era totalment de pagament.

Tenien un reglament especial en què explica: Les classes continuaran essent de dues hores el matí i dues hores la tarda els dissabtes estaran dedicats a la doctrina cristia- na (l’ensenyança, malgrat a contradir el Decret de Nova Planta es feia en català). Els diumenges, els mestres havien d’acompanyar els alumnes a l’església on, a més d’oir missa, el capellà els donava classes de doctrina.

Per tal d’unificar el sistema escolar de tot Espanya,